Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (kümnes koda)

27. aprill 2023 *

Eelotsusetaotlus – Kaubamärgiõigus – Direktiiv 89/104/EMÜ – Direktiiv (EL) 2015/2436 – Määrus (EÜ) nr 40/94 – Määrus (EL) 2017/1001 – Kaubamärgi omaniku ainuõigused – Mitmele isikule kuuluv kaubamärk – Ühisomanike häälteenamuse tingimused, mis on nõutavad neile kuuluva kaubamärgi litsentsi andmiseks ja litsentsilepingu ülesütlemiseks

Kohtuasjas C-686/21,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Corte suprema di cassazione (Itaalia kassatsioonikohus) 29. oktoobri 2021. aasta otsustega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 15. novembril 2021, menetlustes

VW

versus

SW,

CQ,

ET,

Legea Srl,

ja

Legea Srl

versus

VW,

SW,

CQ,

ET,

EUROOPA KOHUS (kümnes koda),

* Kohtumenetluse keel: itaalia.

koosseisus: koja president D. Gratsias ning kohtunikud M. Ilešič (ettekandja) ja I. Jarukaitis,

kohtujurist: M. Campos Sánchez-Bordona,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

arvestades seisukohti, mille esitasid:

– VW, esindaja: *avvocato* F. Rampone,

– Legea Srl., esindaja: *avvocato* G. Biancamano,

– SW, CQ, ET, esindaja: *avvocato* R. Bocchini,

– Poola valitsus, esindaja: B. Majczyna,

– Euroopa Komisjon, esindajad: P. Messina ja P. Němečková,

olles 8. detsembri 2022. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

1 Eelotsusetaotlus käsitleb küsimust, kuidas tõlgendada Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. detsembri 2015. aasta direktiivi (EL) 2015/2436 kaubamärke käsitlevate liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta (ELT 2015, L 336, lk 1) ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu 14. juuni 2017. aasta määrust (EL) 2017/1001 Euroopa Liidu kaubamärgi kohta (ELT 2017, L 154, lk 1).

2 Taotlus on esitatud esiteks ühelt poolt VW ja teiselt poolt SW, CQ, ET ja Legea Srl-i ning teiseks ühelt poolt Legea ja teiselt poolt VW, SW, CQ ja ET vahelises kohtuvaidluses tähist „Legea“ sisaldavate kaubamärkide väidetavalt õigusvastase kasutamise üle.

Õiguslik raamistik

Euroopa Liidu kaubamärki käsitlevad määrused

3 Nõukogu 20. detsembri 1993. aasta määrus (EÜ) nr 40/94 ühenduse kaubamärgi kohta (EÜT 1994, L 11, lk 1; ELT eriväljaanne 17/01, lk 146), mida on muudetud nõukogu 19. veebruari 2004. aasta määrusega (EÜ) nr 422/2004 (edaspidi „määrus nr 40/94“), tunnistati kehtetuks ja asendati nõukogu 26. veebruari 2009. aasta määrusega (EÜ) nr 207/2009 Euroopa Liidu kaubamärgi kohta (ELT 2009, L 78, lk 1), mis jõustus 13. aprillil 2009. Viimati nimetatud määrus tunnistati kehtetuks ja asendati alates 1. oktoobrist 2017 määrusega 2017/1001.

4 Määruse nr 40/94 artiklis 5 „Isikud, kes võivad olla ühenduse kaubamärgi omanikud“ oli sätestatud:

„Ühenduse kaubamärgi omanikud võivad olla füüsilised ja juriidilised isikud, sealhulgas avaliku õiguse kohaselt loodud asutused.“

5 Määruse artikli 9 „Ühenduse kaubamärgiga antavad õigused“ lõikes 1 oli ette nähtud:

„Ühenduse kaubamärk annab omanikule selle kasutamise ainuõiguse. Omanikul on õigus takistada kõikidel kolmandatel isikutel kasutada kaubandustegevuse käigus ilma tema loata:

a) kõiki tähiseid, mis on identsed ühenduse kaubamärgiga, kaupade või teenuste puhul, mis on identsed nendega, mille jaoks on registreeritud ühenduse kaubamärk;

b) kõiki tähiseid, kui identsuse või sarnasuse tõttu ühenduse kaubamärgiga ning identsuse või sarnasuse tõttu ühenduse kaubamärgi ja tähisega kaitstud kaupade või teenustega on tõenäoline, et avalikkus võib need omavahel segi ajada; segiajamise tõenäosus hõlmab ka tõenäosust, et tähist seostatakse kaubamärgiga;

c) kõiki tähiseid, mis on identsed või sarnased ühenduse kaubamärgiga, seoses kaupade või teenustega, mis ei ole sarnased nende kaupade ja teenustega, mille jaoks ühenduse kaubamärk on registreeritud, kui ühenduse kaubamärgil on [Euroopa Ü]henduses maine ja kui kõnealuse tähise kasutamine ilma tungiva põhjuseta tähendaks ühenduse kaubamärgi eristusvõime või maine ärakasutamist või kahjustamist.“

6 Nimetatud määruse artikkel 16 „Ühenduse kaubamärkide käsitamine siseriiklike kaubamärkidena“ oli sõnastatud järgmiselt:

„1. Kui artiklites 17–24 ei ole sätestatud teisiti, käsitatakse ühenduse kaubamärki kui omandiõiguse objekti tervikuna ning kogu ühenduse territooriumil siseriikliku kaubamärgina, mis on registreeritud selles liikmesriigis, kus ühenduse kaubamärkide registri kohaselt:

a) on asjaomasel kuupäeval kaubamärgiomaniku alaline elukoht või asukoht

või

b) kus on asjaomasel kuupäeval kaubamärgiomaniku registreeritud asukoht, kui punkt a ei ole kohaldatav.

2. Lõikega 1 hõlmamata juhtudel on lõikes 1 nimetatud liikmesriigiks liikmesriik, kus on [Siseturu Ühtlustamise Ameti (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused)] asukoht.

3. Kui ühenduse kaubamärkide registris nimetatakse kaubamärgi ühisomanikena kaht või enamat isikut, kohaldatakse lõiget 1 esimesena nimetatud ühisomaniku suhtes; kui see ei ole võimalik, kohaldatakse kõnealust lõiget järgmiste ühisomanike suhtes nende nimetamise järjekorras. Kui lõiget 1 ei ole võimalik kohaldada ühegi ühisomaniku suhtes, kohaldatakse lõiget 2.“

7 Sama määruse artikli 21 „Maksejõuetusmenetlus“ lõigetes 1 ja 2 oli sätestatud:

„1. Ühenduse kaubamärgid võivad olla vaid sellise maksejõuetusmenetluse objektiks, mis on algatatud liikmesriigis, mille territooriumil asub võlgniku põhihuvide kese.

[…]

2. Kui ühenduse kaubamärk on ühisomandis, kohaldatakse lõiget 1 ühisomaniku osa suhtes.“

8 Määruse nr 40/94 artikli 22 „Litsentsimine“ lõigetes 1 ja 2 oli ette nähtud:

„1. Ühenduse kaubamärk võib olla litsentsi objektiks seoses ühe või kõigi kaupade või teenustega, mille jaoks see on registreeritud, kogu ühenduses või mõnes selle osas. Litsents võib olla ainulitsents või lihtlitsents.

2. Ühenduse kaubamärgi omanik võib kasutada sellest kaubamärgist tulenevaid õigusi sellise litsentsiaadi suhtes, kes rikub oma litsentsilepingu sätteid seoses selle kestusega, kaubamärgi registreeritud kasutusviisiga, litsentsi objektiks olevate kaupade ja teenuste ulatusega, territooriumiga, millel võib kaubamärki kinnitada, või litsentsiaadi valmistatavate kaupade või pakutavate teenuste kvaliteediga.“

9 Need määruse nr 40/94 artiklite 5, 9, 16, 21 ja 22 sätted sarnanevad määruse 2017/1001 artiklite 5, 9, 19, 24 ja 25 vastavatele sätetele.

Direktiivid kaubamärke käsitlevate liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta

10 21. detsembri 1988. aasta esimene nõukogu direktiiv 89/104/EMÜ kaubamärke käsitlevate liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta (EÜT 1989, L 40, lk 1; ELT eriväljaanne 17/01, lk 92) tunnistati kehtetuks ja asendati alates 28. novembrist 2008 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 22. oktoobri 2008. aasta direktiiviga 2008/95/EÜ kaubamärke käsitlevate liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta (ELT 2008, L 299, lk 25). Viimati nimetatud direktiiv tunnistati kehtetuks ja asendati alates 15. jaanuarist 2019 direktiiviga 2015/2436, nagu nähtub selle direktiivi artiklist 55.

11 Esimese direktiivi 89/104 kolmandas ja kuuendas põhjenduses oli märgitud:

„hetkel tundub, et ei ole vaja võtta ette liikmesriikide kaubamärke käsitlevate õigusaktide täiemahulist ühtlustamist ning piisab sellest, kui ühtlustamisel piirdutakse nende siseriikliku õiguse sätetega, mis mõjutavad siseturu toimimist kõige otsesemalt;

[…]

käesolev direktiiv ei välista liikmesriikide muude õigusnormide kui kaubamärke käsitlevate õigusnormide, näiteks kõlvatut konkurentsi, tsiviilvastutust või tarbijakaitset käsitlevate sätete kohaldamist kaubamärkide suhtes“.

12 Direktiivi artikli 5 „Kaubamärgiga antavad õigused“ lõikes 1 on ette nähtud:

„Registreeritud kaubamärk annab omanikule selle kasutamise ainuõiguse. Omanikul on õigus takistada kõiki kolmandaid isikuid kasutamast kaubandustegevuse käigus ilma tema loata:

a) kõiki kaubamärgiga identseid tähiseid kaupade või teenuste puhul, mis on identsed nendega, mille jaoks kaubamärk on registreeritud;

b) kõiki tähiseid, mille identsuse või sarnasuse tõttu kaubamärgiga ning identsuse või sarnasuse tõttu kaubamärgiga ja tähisega kaitstud kaupade või teenustega on tõenäoline, et üldsus võib need omavahel segi ajada või tekitada seoseid kaubamärgi ja tähise vahel.“

13 Direktiivi artiklis 8 „Litsentsimine“ oli sätestatud:

„1. Kaubamärk võib olla litsentsi objektiks ühe või kõigi kaupade või teenuste osas, mille jaoks ta on registreeritud, kogu asjaomases liikmesriigis või mõnes selle osas. Litsents võib olla ainulitsents või lihtlitsents.

2. Kaubamärgi omanik võib kasutada sellest kaubamärgist tulenevaid õigusi sellise litsentsiaadi suhtes, kes rikub oma litsentsilepingu sätteid seoses selle kestusega, kaubamärgi registreeritud kasutusviisiga, litsentsi objektiks olevate kaupade ja teenuste ulatusega, territooriumiga, kus võib kaubamärki kinnitada või litsentsiaadi valmistatavate kaupade või pakutavate teenuste kvaliteediga.“

14 Esimese direktiivi 89/104 artiklite 5 ja 8 sätted sarnanevad direktiivi 2015/2436 artiklite 10 ja 25 vastavatele sätetele.

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimused

15 VW, SW, CQ ja ET on spordikaupade jaoks registreeritud riigisisese kaubamärgi ja ELi kaubamärgi Legea (edaspidi „asjaomased kaubamärgid“) ühisomanikud võrdsetes osades.

16 VW, SW, CQ ja ET otsustasid 1993. aastal anda nende ühisomandisse kuuluvate kaubamärkide kasutamiseks Legeale tasuta ja määramata ajaks ainulitsentsi (edaspidi „litsentsileping“).

17 VW avaldas 2006. aasta lõpus litsentsilepingu jätkamisele vastuseisu.

18 Legea esitas 16. novembril 2009 Tribunale di Napolile (Napoli esimese astme kohus, Itaalia) VW vastu hagi, milles ta palus tunnistada kehtetuks VW registreeritud kaubamärgid, mis sisaldavad tähist „Legea“. VW palus vastuhagis esiteks tunnistada Legea registreeritud kaubamärgid kehtetuks ja teiseks tuvastada asjaomaste kaubamärkide õigusvastane kasutamine selle äriühingu poolt.

19 Tribunale di Napoli (Napoli esimese astme kohus) asus 11. juuni 2014. aasta otsuses seisukohale, et Legea oli kõigi ühisomanike nõusolekul kasutanud asjaomaseid kaubamärke õiguspäraselt kuni 31. detsembrini 2006. Seevastu leidis see kohus, et pärast nimetatud kuupäeva oli litsentsi kasutamine õigusvastane, kuna VW oli litsentsilepingu jätkamisele vastu.

20 Corte d'appello di Napoli (Napoli apellatsioonikohus, Itaalia) muutis 11. aprilli 2016. aasta otsusega eespool osutatud kohtuotsust osaliselt. Asudes seisukohale, et kaubamärgi litsentsi kolmandatele isikutele andmiseks ei ole ühisomanike ühehäälne nõusolek nõutav, leidis see kohus, et litsentsilepingu jätkamiseks pärast 31. detsembrit 2006 oli asjaomaste kaubamärkide neljast ühisomanikust kolme tahe VW vastuseisust hoolimata piisav.

21 Eelotsusetaotluse esitanud kohtul, kellele esitati 11. aprilli 2016. aasta kohtuotsuse peale apellatsioonkaebused, on tekkinud küsimus teatava kaubamärgi ühisomanikele ühiselt kuuluva ainuõiguse individuaalse kasutamise korra kohta, võttes arvesse liidu õigusnorme, eelkõige direktiivi 2015/2436 artiklit 10 ning määruse 2017/1001 artikleid 9 ja 25.

22 Neil asjaoludel otsustas Corte suprema di cassazione (Itaalia kassatsioonikohus) menetluse peatada ning esitada Euroopa Kohtule järgmised eelotsuse küsimused:

„1. Kas [direktiivi 2015/2436 artiklit 10 ja määruse 2017/1001 artikleid 9 ja 25], mis näevad ette liidu kaubamärgi omaniku ainuõiguse ja ühtlasi võimaluse, et kaubamärk on võrdsetes osades ühisomandis, tuleb tõlgendada nii, et ühise kaubamärgi kasutamise ainuõiguse võib kolmandale isikule tasuta ja tähtajatult anda ühisomanike enamuse otsusega, või on selle andmiseks vaja, et nõusolek oleks ühehäälne?

2. Kas viimasel juhul on mitme isiku ühisomandis olevate riigisiseste ja liidu kaubamärkide puhul liidu õiguspõhimõtetega kooskõlas tõlgendus, mille kohaselt juhul, kui kaubamärgi kasutusõigus on ühehäälse otsusega antud tasuta ja tähtajatult kolmandale isikule, ei saa üks selle kaubamärgi ühisomanikest oma nõusolekust sellise otsuse tegemisele ühepoolselt taganeda; või tuleb liidu põhimõtetega kooskõlaliseks pidada hoopis vastupidist tõlgendust, mis välistab selle, et algne tahteavaldus on ühisomaniku jaoks alatiseks siduv, võimaldades tal seega sellest taganeda nii, et sellel on asjaomasele kasutusõiguse üleandmisele ka tagajärjed?“

Eelotsusetaotluse vastuvõetavus

23 SW, CQ ja ET vaidlustavad esimese eelotsuse küsimuse vastuvõetavuse põhjusel, et kuna litsentsilepingu sõlmisid asjaomaste kaubamärkide ühisomanikud ühehäälselt, ei ole oluline, kas häälteenamus oli sellise otsuse tegemiseks piisav. Legea väidab omalt poolt, et eelotsusetaotlus on vastuvõetamatu, kuna kaubamärgi ühisomanike nõusoleku tingimused nii kasutuslitsentsi andmiseks kolmandale isikule kui ka selle ülesütlemiseks ei ole liidu õigusega reguleeritud.

24 Tuleb meelde tuletada, et ELTL artiklis 267 sätestatud menetluses, mis põhineb liikmesriigi kohtute ja Euroopa Kohtu ülesannete selgel eristamisel, on üksnes liikmesriigi kohtul pädevus põhikohtuasjas fakte tuvastada ja hinnata ning riigisisest õigust tõlgendada ja kohaldada. Samuti on üksnes asja menetleva ja selle lahendamise eest vastutava liikmesriigi kohtu ülesanne kohtuasja eripära arvesse võttes hinnata nii eelotsuse vajalikkust asjas otsuse langetamiseks kui ka Euroopa Kohtule esitatavate küsimuste asjakohasust (6. oktoobri 2022. aasta kohtuotsus Contship Italia, C-433/21 ja C-434/21, EU:C:2022:760, punkt 23).

25 Euroopa Kohus võib jätta liikmesriigi kohtu esitatud eelotsusetaotluse läbi vaatamata vaid siis, kui on ilmne, et taotletud liidu õiguse tõlgendus ei ole mingil viisil seotud põhikohtuasja faktiliste asjaolude või esemega, kui probleem on hüpoteetiline või kui Euroopa Kohtule ei ole teada

vajalikke faktilisi ja õiguslikke asjaolusid, et anda tarvilik vastus talle esitatud küsimustele (3. juuni 2021. aasta kohtuotsus BalevBio, C-76/20, EU:C:2021:441, punkt 46 ja seal viidatud kohtupraktika).

26 Käesoleval juhul on eelotsusetaotluse esitanud kohus esitanud piisavalt selgesti õigusliku ja faktilise raamistiku ning põhjused, miks tal tekkis küsimus, kuidas tõlgendada teatavaid liidu õiguse sätteid, mida ta peab oma otsuse tegemiseks vajalikuks. Ei ole ilmne, et taotletud tõlgendusel puudub seos põhikohtuasjaga või et tõstatatud probleem on hüpoteetiline.

27 Seda järeldust ei sea kahtluse alla Legea esitatud argumendid, sest küsimus, kas liidu õigus reguleerib kaubamärgi ühisomanike poolt kaubamärgi kasutuslitsentsi andmise otsuse vastuvõtmise korda, kuulub eelotsuse küsimuste sisulise analüüsi alla. Lisaks on vastupidi SW, CQ ja ET väidetele esimene eelotsuse küsimus põhikohtuasja lahendamisel asjakohane, sest kui ühisomanike häälteenamus on kaubamärgi kasutuslitsentsi andmise otsuse tegemiseks piisav, on võimalik, et vähemusse jääva ühisomaniku poolt tema algselt sellise litsentsi andmiseks antud nõusoleku tagasivõtmisega ei kaasne igal juhul tagajärgi.

28 Sellest järeldub, et eelotsusetaotlus on vastuvõetav.

Eelotsuse küsimuste analüüs

Esimene küsimus

29 Kõigepealt tuleb märkida, et põhikohtuasja asjaolude asetleidmise kuupäeva arvestades kuulub põhikohtuasi ELi kaubamärkide osas määruse nr 40/94 ja riigisiseste kaubamärkide osas esimese direktiivi 89/104 kohaldamisalasse. Määruse 2017/1001 artiklite 9 ja 25 ning direktiivi 2015/2436 artikli 10 sätetega, millele viitab eelotsusetaotluse esitanud kohus, on vastavuses vastavalt määruse nr 40/94 artiklite 9 ja 22 ning esimese direktiivi 89/104 artikli 5 sätted. Seega tuleb esitatud küsimused neid sätteid silmas pidades ümber sõnastada.

30 Esimese küsimusega palub eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt selgitada, kas esimest direktiivi 89/104 ja määrust nr 40/94 tuleb tõlgendada nii, et ühisomandis oleva riigisisese kaubamärgi või ELi kaubamärgi kasutuslitsentsi andmine või litsentsilepingu ülesütlemine eeldab ühisomanike ühehäälset otsust või nende häälteenamusega tehtavat otsust.

31 Tuleb meelde tuletada, et vastavalt esimese direktiivi 89/104 artiklile 5 ja määruse nr 40/94 artiklile 9 annab kaubamärk omanikule selle kasutamise ainuõiguse. Määruse artiklis 5 on täpsustatud, et ELi kaubamärgi omanik võib olla iga füüsiline või juriidiline isik, sealhulgas avaliku õiguse kohaselt loodud asutus.

32 Lisaks tuleneb esimese direktiivi 89/104 artikli 8 lõikest 1 ja määruse nr 40/94 artikli 22 lõikest 1, et nii riigisisene kaubamärk kui ka ELi kaubamärk võivad olla litsentsi – olgu ainu- või lihtlitsentsi – objekt seoses ühe või kõigi kaupade või teenustega, mille jaoks kaubamärk on registreeritud.

33 Määruse nr 40/94 artikli 16 lõikest 3 ja artikli 21 lõikest 2, milles on viidatud ELi kaubamärgi „ühisomanikele“, tuleneb, et selline kaubamärk võib kuuluda mitmele isikule.

34 Kuigi on tõsi, et esimeses direktiivis 89/104 ei ole viidatud olukorrale, kus riigisisene kaubamärk kuulub mitmele ühisomanikule, nagu kohtujurist oma ettepaneku punktides 47 ja 48 sisuliselt märkis, ei tähenda see väljajätmine mitte seda, et niisuguse kaubamärgi kuulumine ühisomandisse on välistatud, vaid et seda reguleerib riigisisene õigus, mis hõlmab kaubamärgist tulenevate õiguste ühisomanike poolt teostamise korda, sealhulgas kaubamärgi kasutuslitsentsi andmise või litsentsilepingu ülesütlemise üle otsustamist.

35 Lisaks tuleneb esimese direktiivi 89/104 kolmandast ja kuuendast põhjendusest, et kuigi selle esimese direktiivi eesmärk on kaubamärke käsitlevate liikmesriikide õigusaktide ühtlustamine, et kõrvaldada olemasolevad erinevused, mis võivad takistada kaupade vaba liikumist ja teenuste osutamise vabadust, ei ole selle direktiivi eesmärk nimetatud õigusaktide täielik ühtlustamine (vt selle kohta 21. novembri 2002. aasta kohtuotsus Robelco, C-23/01, EU:C:2002:706, punkt 33).

36 Mis puutub määrusesse nr 40/94, siis kuigi selles on tunnustatud võimalust, et ELi kaubamärk kuulub ühisomandisse, ei sisalda see ühtegi sätet, mis reguleeriks kaubamärgist tulenevate õiguste teostamise tingimusi niisuguse kaubamärgi ühisomanike poolt, sealhulgas kaubamärgi kasutuslitsentsi andmise või litsentsilepingu ülesütlemise üle otsustamist.

37 Määruse nr 40/94 artikli 16 lõikest 1 tuleneb, et ELi kaubamärki käsitatakse riigisisese kaubamärgina, mis on registreeritud konkreetses liikmesriigis selles artiklis sätestatud eeskirjade kohaselt. Sellest tuleneb, et kuna selles määruses puudub säte, mis reguleeriks ELi kaubamärgi mitme ühisomaniku poolt kaubamärgi kasutuslitsentsi andmise või litsentsilepingu ülesütlemise otsuse tegemise korda, reguleerib seda korda vastava liikmesriigi õigus.

38 Kõiki eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb esimesele küsimusele vastata, et esimest direktiivi 89/104 ja määrust nr 40/94 tuleb tõlgendada nii, et küsimust, kas ühisomandis oleva riigisisese kaubamärgi või ELi kaubamärgi kasutuslitsentsi andmine või litsentsilepingu ülesütlemine eeldab ühisomanike ühehäälset otsust või nende häälteenamusega tehtavat otsust, reguleerib kohaldamisele kuuluv liikmesriigi õigus.

Teine küsimus

39 Esimesele küsimusele antud vastust arvestades ei ole teisele küsimusele tarvis vastata.

Kohtukulud

40 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse liikmesriigi kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (kümnes koda) otsustab:

21. detsembri 1988. aasta esimest nõukogu direktiivi 89/104/EMÜ kaubamärke käsitlevate liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta ja nõukogu 20. detsembri 1993. aasta määrust (EÜ) nr 40/94 ühenduse kaubamärgi kohta

tuleb tõlgendada nii, et

küsimust, kas ühisomandis oleva riigisisese kaubamärgi või ELi kaubamärgi kasutuslitsentsi andmine või litsentsilepingu ülesütlemine eeldab ühisomanike ühehäälset otsust või nende häälteenamusega tehtavat otsust, reguleerib kohaldamisele kuuluv liikmesriigi õigus.

Allkirjad